

РЕШЕНИЕ

№ 5916

гр. С., 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разглежда докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20231110156802 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 493, ал. 1 КЗ вр. чл. 432, ал. 1 КЗ.

Производството е образувано по искова молба с вх. № 288247/16.10.2023 г., с която Р. А. Г. ЕГН: *****, е предявила срещу ЗД „****“ АД, ЕИК: **** осъдителен иск с правно основание чл. 493, ал. 1 КЗ, вр. чл. 432, ал. 1 КЗ за осъждането на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 9760 лева, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди /извършени разходи за лечение/, в резултат от причинени травматични увреждания, вследствие от ПТП, реализирано на 14.12.2022 г., около 13:25 часа, в гр. С., на кръстовището на ул. Й. ** и ул. ***, по вина на водача на лек автомобил ** МЛ320 ЦДИ, рег. № ****, чиято „Гражданската отговорност“ на автомобилистите е била застрахована при ответното дружество към датата на произшествието, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 11.05.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищцата твърди, че на 14.12.2022 г., около 13.25 ч. в гр. С., пресичала ул. „Й. ***“ на кръстовището с ул. „****“, като в същия момент била блъсната от лек автомобил „** МЛ320 ЦДИ“ с рег. № ****, управляван от Н. К. с посока на движение от ул. „Й. ***“ към ул. „****“, който не ☐ осигурил дължимото по закон предимство. Поддържа, че в резултат на ПТП получила травматични увреждания,

изразяващи се в бикондилно счупване на горния край на дясна тибия и счупване на горния край на лява раменна кост. Посочва, че вследствие от инцидента се наложило провеждане на лечение, рехабилитационни процедури и получаване на чужда помощ за задоволяване на ежедневните □ санитарни и битови нужди, за което сторила подробно посочени разходи на обща стойност 9760,00 лв. Твърди, че гражданската отговорност на водача, управлявал л.а. „** МЛ320 ЦДИ“ с рег. № ****, била застрахована от ответника, поради което последният дължал обезщетение в размер на причинените от произшествието имуществени вреди в размер на 9760,00 лв.

Предвид изложеното, ищцата моли да бъде постановено решение, с което ответникът да бъде осъден да □ заплати 9760 лева, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди /извършени разходи за лечение/, в резултат от причинени травматични увреждания, вследствие от ПТП, реализирано на 14.12.2022 г., около 13:25 часа, в гр. С., на кръстовището на ул. Й. ** и ул. ***, по вина на водача на лек автомобил ** МЛ320 ЦДИ, рег. № ****, чиято „Гражданската отговорност“ на автомобилистите е била застрахована при ответното дружество към датата на произшествието, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 11.05.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

Претендират се разноски.

В срока за отговор на исковата молба, ответникът е депозирал такъв, с който оспорва иска. Навежда съображения, че настоящото дело следва да бъде спряно, поради наличие на висящо наказателно производство във връзка с процесното ПТП. Признава факта, че към датата на процесното ПТП – 14.12.2022 г., е бил застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за лек автомобил „** МЛ320 ЦДИ“, рег. № ****. Оспорва механизма на процесното ПТП, размера на настъпилите вреди и наличието на причинна връзка между виновно и противоправно поведение на водача на л.а. „** МЛ320 ЦДИ“, рег. № **** и твърдените увреждания. В условията на евентуалност, ответникът прави възражение за съпричиняване от страна на ищцата, като твърди, че същата не е пресичала на пешеходна пътека, ненужно е удължила пътя си на пресичане и не е съобщила разстоянието и скоростта на л.а. „** МЛ320 ЦДИ“, рег. № ****.

Моли се за отхвърляне в цялост на предявения иск.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по

делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 493, ал. 1 КЗ вр. чл. 432, ал. 1 КЗ.

По иска с правно основание чл. 493, ал. 1 КЗ вр. чл. 432, ал. 1 КЗ:

По предявения иск в тежест на ищеца е да установи наличието на По предявения иск в тежест на ищеца е да установи наличието на валидно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника - застраховател и делинквента относно управлявания от последния автомобил, настъпването на посочените в исковата молба вреди, техния размер, както и причинната връзка с противоправно виновно поведение на делинквента. Вината се предполага – чл. 45, ал. 2 от ЗЗД, като опровергаването на тази презумпция е в тежест на ответника при условията на обратно пълно доказване.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже правопогасяващи претендираното от ищеца вземане факти, включително възражението си за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата.

С оглед твърденията и изявленията на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че на 14.12.2022 г., в гр. С., между лек автомобил „** МЛ320 ЦДИ“ с рег. № **** и ищцата е реализирано ПТП; че към датата на реализиране на процесното ПТП /14.12.2022 г./ гражданската отговорност на лицето, управлявало лек автомобил „** МЛ320 ЦДИ“ с рег. № **** е била застрахована при ответното дружество.

Настъпването на процесното ПТП и участието на лицето, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника се установяват от събраните по делото доказателства, в това число Констативен протокол с пострадали лица № К-697 от 14.12.2022 г., разпита на свидетеля Б. и заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебна автотехническа експертиза. От горепосочените събрани по делото доказателства се установява следния механизъм на процесното ПТП: на 14.12.2022 г., около 13:25 часа, лек автомобил „** МЛ320 ЦДИ“ с рег. № ****, управляван от водача Н. Ц. К., се движи в гр. С., по ул. Й. **, с посока на движение от ул. Дедеагач към ул. ***, като в района на кръстовището между ул. Й. ** и ул. ***, водачът предприел

маневра за завой наляво, към пазар „****“. В същото време от дясната страна на лек автомобил „** МЛ320 ЦДИ“ с рег. № ****, пешеходецът Р. Г. била предприела пресичане на пътното платно на ул. *** в посока към бл. 8. Водачът на лек автомобил „** МЛ320 ЦДИ“ с рег. № **** не задействал своевременно спирачната система на управляваното от него моторно превозно средство и около средата на пътното платно по широчината на ул. **, ударил с предната лява част на автомобила, преминаващия пешеходец Р. Г., в лявата ѝ страна, като в резултат от удара последната паднала на платното за движение, а превозното средство се установило в покой.

Относно механизма на реализиране на произшествието събраните по делото доказателства са еднопосочни и разкриват именно описания по-горе механизъм на реализиране на процесното ПТП.

От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебна автотехническа експертиза се установи в производството, че от техническа гледна точка причина за настъпване на процесното ПТП е поведението на водача на лек автомобил „** МЛ320 ЦДИ“ с рег. № ****, доколкото същият е имал възможност да пропусне движещата се от дясно наляво пешеходка и след това бе продължил извършването на маневра за завой наляво по ул. ***.

Следователно от събраните по делото доказателства се установява в производството, че от техническа гледна точка, причина за настъпване на процесното ПТП е поведението на водача на лек автомобил „** МЛ320 ЦДИ“ с рег. № ****.

Предвид гореизложеното и съобразявайки събраните по делото доказателства, в това число Констативен протокол с пострадали лица № К-697 от 14.12.2022 г., разпита на свидетеля Б. и заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебна автотехническа експертиза, съдът намира, че са установени по делото, при условията на пълно и главно доказване, настъпването на процесното ПТП, неговият механизъм, участието на лицето, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника и вината на същото за настъпване на процесното ПТП от 14.12.2022 г.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че застрахователното събитие, предмет на настоящото производство, е настъпило в резултат на виновно и противоправно поведение на застрахования при ответника водач на МПС.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства и от заключението

на вещото лице по допуснатата, приета и неоспорена от страните съдебно-медицинската експертиза, което съдът кредитира изцяло, се установява, че в резултат на процесното ПТП, Р. А. Г. е претърпяла травми на десен крак и лява ръка - закрито вътреставно, бикондилно счупване на горния край на голямопищялна кост на дясна подбедрица и закрито счупване на горния край на раменната кост на лява ръка. Установява се също, че травмите са получени от действие с голяма травмираща сила и могат да се причинят по време и начин твърдени в искова молба, а именно при ПТП като пешеходец, блъснат от лек автомобил. Установява се, че оглед вида на установените травми и прилаганото болнично лечение пострадалата се е нуждала и след изписване от болницата от прилагане, а медикаментозна терапия с обезболяващи и антиагреганти за около 2-3 седмици. Установява се също, че за по-бързо и пълно възстановяване след получената травма на пострадалата е била необходима и предписвана и хранителна диета, съобразена с необходими нутриенти за подсилване на организма ѝ. С оглед вида и локализацията на получените увреждания, пострадалата се е нуждала от подпомагане в ежедневните ѝ нужди от болногледач. Установява се, че пострадалата се е нуждала от постоянни хигиени грижи след изписване от болницата и от извършване на контролни прегледи в здравно заведение. В този аспект и с оглед на ранен възстановителен процес към 03.01.2023 г. и 15.01.2023 г. е оправдано придвижването ѝ с медицински транспорт от и до Пирогов от и до ДВХ в с. Мирояне, както и заплащането за такъв специализиран транспорт.

Установява се още, че за възстановяване на ищцата е било необходимо провеждане на физиотерапия и рехабилитация след получените увреждания. В тази връзка вещото лице сочи, че според изисквания на НЗОК, личният лекар издава направление към специалист по физикална терапия и рехабилитационна медицина, сключил договор с НЗОК. За физиотерапевтичен курс на лечение на определено заболяване се приема комплексно лечение, включващо първоначален преглед на лекаря - специалист по "Физикална и рехабилитационна медицина", с оценка на обективното състояние на пациента, с назначен общ брой процедури - до 20 в курс от група 1 и/или 2, или 3 по преценка на лекаря- специалист, промените на лечението, както и заключителен преглед с оценка на резултатите от проведеното лечение и отразен брой на проведените процедури. Във физиотерапевтичен курс на лечение се включват следните групи процедури: Група 1 - процедури с физикални фактори от апаратната терапия; Група 2 - процедури с кинезитерапевтични техники; Група 3 - процедури с физикални

фактори от апаратната терапия и кинезитерапевтични техники. Процедурите от група 1 и/или 2 или 3 съответните групи, включени в курс на лечение по физиотерапия и рехабилитация, се отразяват непосредствено при провеждането им във Физиопроцедурна карта за физикална терапия и рехабилитация. Физиопроцедурната карта се съхранява в лечебното заведение. Прегледите на лекаря специалист по „Физикална и рехабилитационна медицина“ се отразяват в „Амбулаторен лист/, каквито в производството не са посочени, нито са наведени твърдения за съществуването на подобни документи.

От събраните в производството доказателства, в това число заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена, приета и неоспорена от страните съдебно-медицинска и повторна съдебно-медицинска експертиза, медицинска документация и разходно-оправдателни документи, се установява в производството, че всички посочени от ищеца в исковата му молба разходи, са направени във връзка с лечението на травматичните увреждания, получени в резултат от процесното произшествие и са в причинно-следствена връзка с него.

Същевременно по делото не се установява действителното извършване на определени разходи във връзка с лечението и възстановяването на ищцата, респективно, не се установява настъпване на такива имуществени вреди за последната.

В исковата молба се твърди, че за периода 14.12.2022 г. – 14.02.2023 г. е извършила разходи за лекарства в размер на 150 лева. По делото не са събрани доказателства, от които да се установява по безспорен и категоричен начин, както извършването на разходи за лекарства през заявения период, така и размера на тези извършени разходи. Действително от заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-медицинска експертиза се установи, че са налице данни, че след изписване от УМБАЛСМ „Пирогов“ са й предписвани общоукрепващи медикаменти и хранителни добавки в ДВХ за месеци Kalcikilon - хранителна добавка за стави и кости, подпомагаща функцията на опорно-двигателния апарат; Urimil - хр. - добавка съчетаваща вещества, подпомагащи нормалната функция на периферната нервна система; Magne B6 - магнезий и витамини подпомагащи възстановяване след травми, но по делото липсват доказателства от които да се установява по безспорен и категоричен начин, както извършването на разходи за лекарства през заявения период, така и размера на тези извършени разходи.

В исковата молба се твърди, че за периода 14.12.2022 г. – 14.02.2023 г. е извършила разходи за заплащане на болногледач в размер на 400,00 лева. По

делото не са събрани доказателства, от които да се установява по безспорен и категоричен начин, както извършването на разходи за лекарства през заявения период, така и размера на тези извършени разходи.

В исковата молба се твърди, че за периода 14.12.2022 г. – 14.02.2023 г. е извършила разходи за заплащане на болногледач в размер на 400,00 лева. По делото не са събрани доказателства, от които да се установява по безспорен и категоричен начин, както извършването на разходи за лекарства през заявения период, така и размера на тези извършени разходи.

В исковата молба се твърди, че за периода 14.02.2023 г. – 14.03.2023 г. е извършила разходи за заплащане на рехабилитатор в размер на 300,00 лева /10 сеанса по 30,00 лева/. По делото не са събрани доказателства, от които да се установява по безспорен и категоричен начин, както извършването на разходи за лекарства през заявения период, така и размера на тези извършени разходи. В показанията си пред съда, свидетелят Н. Василев Гелев /чийто показания съдът цени при съобразяване разпоредбата на чл. 172 ГПК, доколкото същият е син на ищцата Р. Г./, действително заяви, че във връзка с възстановяването на ищцата същата е извършвала рехабилитационни процедури /между 6 и 10 процедури, като се посочи, че не помни точния им брой/, но нито се посочи такива процедури да са били заплащани, нито от кого са били заплатени, поради което и настоящият съдебен състав намира, че по делото не е установено, при условията на пълно и главно доказване, извършването на тези разходи.

По отношение останалите твърдени в исковата молба имуществени вреди, настоящият съдебен състав намира, че от събраните по делото доказателства се установява, както извършените разходи за лечение и възстановяване на ищцата, така и причинната връзка между извършените разходи и претърпените от ищцата травматични увреждания в резултат от процесния пътен инцидент.

В тази връзка, следва да се посочи, че от показанията на свидетеля Н. Василев Гелев /чийто показания съдът цени при съобразяване разпоредбата на чл. 172 ГПК, доколкото същият е син на ищцата Р. Г./ се установи в производството, че за възстановяване на ищцата на същата е предписана специална високопротеинова храна, за която са извършени разходи в размер на 500,00 лева. Същевременно от заключението на вещото лице по съдебно-медицинската експертиза се установи, че за по-бързо и пълно възстановяване след получената травма на пострадалата е била необходима и предписвана и хранителна диета, съобразена с необходими нутриенти за подсилване на организма й.

Установи се в производството и извършването на твърдените в исковата молба разходи за медицински транспорт от с.Мировяне до УМБАЛСМ „Пирогов“ и обратно /400 лева/; за закупуване на татор/ортеза за горен крайник-премиум /210 лева/; за закупуване на шина за коляно ROM-R /260 лева/; за заплатен болничен престой в УМБАЛСМ „Пирогов“ /600 лева/ и за извършени разходи за социални услуги за периода 19.12.2022 г. – 19.05.2023 г. /7500 лева/, като същевременно се установи и наличието на причинна връзка между извършените разходи и претърпените от ищцата травматични увреждания в резултат от процесния пътен инцидент.

При така установените факти, съдът приема, че се установяват всички елементи от фактическия състав на чл. 45 ЗЗД, а презумпцията по чл. 45, ал.2 от ЗЗД не беше опровергавана.

В заключение, съдът приема, че събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства установяват предпоставките от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД и на основание чл. 432, ал. 1 КЗ, застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" дължи да заплати обезщетение за доказаните имуществени вреди на увреденото лице, каквото като пострадал се явява Р. А. Г..

Следователно предявеният иск се явява основателен и доказан за размера от 9470 лева.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че следва да разгледа направеното в условията на евентуалност възражение на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на лек автомобил „** МЛ320 ЦДИ“ с рег. № ****. По обективния характер на съпричиняването е налице задължителна за съдилищата съдебна практика – т.7 от ППВС № 17/1963г. В константната си практика по приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, а и в създадената по реда на чл. 290 ГПК практика (решение № 45 от 15.04.2009г. по т. д. № 525/2008г. на II т. о., решение № 159/24.11.2010г. по т. д. № 1117/2009г. на II т. о., решение № 206 от 12.03.2010г. по т. д. № 35/2009г. на II т. о., решение № 58/29.04.2011г. по т. д. № 623/2011г. на II т. о., решение № 59 от 10.06.2011г. по т. д. № 286/2010г. на I т. о., решение № 153/31.10.2011г. по т. д. № 971/2010г., решение № 169/28.02.2012г. по т. д. № 762/2010г. на II т. о., решение № 54 от 22.05.2012г. по т.д. № 316/2011г., на ВКС, ТК, II ТО и др.) Върховният касационен съд последователно е застъпвал становище, че намаляването на обезщетението за

вреди от деликт на основание чл. 51, ал.2 ЗЗД е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване от пострадалия по смисъла на чл. 51, ал.2 ЗЗД, следва неговото поведение обективно да е в причинна връзка с настъпването на вредите, т.е. пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, като вина на пострадалия в тази насока не се изисква. Или, от съществено значение е конкретното проявление на действието или бездействието на пострадалия, което съставлява пряка и непосредствена причина за причинените вреди. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл.51, ал.2 ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало (наред с неправомерното поведение на деликвента) до увреждането като неблагоприятен резултат. Правните последици от съпричиняването и значението му за размера на обезщетението, което уврежданият има право да получи като паричен еквивалент на произлезлите от деликта вреди, изключват допустимостта съдът да обосновава изводите си за съпричиняване с вероятности или с предположения. Във всички случаи съпричиняването подлежи на доказване от ответника, който с позоваване на предпоставките по чл. 51, ал. 2 ЗЗД цели намаляване на отговорността си към правоимащото лице.

В отговора на исковата молба своевременно е релевирано възражение, че ищцата не е пресичала на пешеходна пътека, ненужно е удължила пътя си на пресичане и не е съобщила разстоянието и скоростта на л.а. „** МЛ320 ЦДИ“, рег. № ****.

Така релевираното от ответника възражение се явява неоснователно.

От събраните в производството доказателства се установи по делото, че от техническа гледна точка причина за настъпване на процесното ПТП е поведението на водача на лек автомобил „** МЛ320 ЦДИ“ с рег. № ****, доколкото същият е имал възможност да пропусне движещата се от дясно наляво пешеходка и след това бе продължил извършването на маневра за завой наляво по ул. ***.

Същевременно от показанията на свидетеля Б. се установи в производството, че към момента, към който водачът на лек автомобил „** МЛ320 ЦДИ“ с рег. № **** е предприел маневрата за завой наляво, ищцата вече е била започнала пресичането на улицата и се е намирала около средата на платното за движение, т.е. водачът е имал възможност и е бил длъжен да възприеме пресичащия пешеходец и да предприеме мерки за предотвратяване реализирането на удар между управляваното от него МПС и пешеходеца.

По отношение възражението, че ищцата не е пресичала на пешеходна пътека, следва да бъде посочено, че съгласно § 6, т. 54 от Допълнителните разпоредби на Закон за движение по пътищата "Пешеходна пътека" е част от платното за движение, очертана или не с пътна маркировка и сигнализирана с пътни знаци, предназначена за преминаване на пешеходци. **На кръстовищата пешеходни пътеки са продълженията на тротоарите и банкетите върху платното за движение.**

Предвид горното и с оглед установените по делото обстоятелства, настоящият съдебен състав намира и това възражение за неоснователно.

Предвид всичко изложено по-горе и доколкото по отношение на релевираните своевременно от ответника възражения за съпричиняване съдът достигна до извод за неоснователност на същите, то направеното с отговора на исковата молба от ответника възражение за съпричиняване се явява неоснователно.

Предвид гореизложеното предявеният иск с правно основание чл. 493, ал. 1 КЗ вр. чл. 432, ал. 1 КЗ, следва да бъде уважен за размера от 9470 лева, като за разликата над него до пълния предявен размер от 9760 лева – искът следва да се отхвърли.

По отношение претенцията за присъждане на законна лихва върху претендираното застрахователно обезщетение от 02.06.2022 г. до окончателното изплащане на същото, съдът намира следното:

Съгласно чл. 386, ал. 1 КЗ по договорите за застраховане срещу вреди при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което не може да надхвърля застрахователната сума /лимита на отговорност/, освен когато това е предвидено в КЗ, а според чл. 346 КЗ застрахователната сума представлява договорената между страните или определената с нормативен акт и посочена в застрахователния договор парична сума, представляваща горна граница на отговорността на застрахователя към застрахования, третото ползващо се лице или към третото увредено лице. Според договорите за застраховка на гражданската отговорност са предвидени специални правила, съобразно които застрахователят се задължава: на основание чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ - да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от последния на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а на основание чл. 429, ал.

1, т. 2 КЗ – да покрие отговорността на застрахования за неизпълнение на негово договорно задължение. И в двата случая изрично чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ предвижда, че в застрахователното обезщетение се включват и лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл. 429, ал. 3 КЗ. Следователно от една страна отговорността на застрахователя спрямо увреденото лице е функционално обусловена от отговорността на застрахования, включително и по отношение на лихвите за забава, които последният дължи на увредения. От друга страна за разлика от КЗ / отм. / новият КЗ /в сила от 01.01.2016г./ в чл. 429, ал. 3, изр. 2 изрично лимитира включените в застрахователното обезщетение, а оттам и в застрахователната сума, лихви за забава като ги ограничава до тези, които текат от момента на по-ранната от следните дати: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на основание чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или от датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице или от датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение, но не и от датата на настъпване на застрахователното събитие.

По отношение на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ е предвидено, че застрахователят покрива отговорността на застрахования за лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, т.е. при ограниченията на чл. 429, ал. 3 КЗ - само в рамките на застрахователната сума и за периода с начало от уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие, респ. предявяване на претенция от увреденото лице. В чл. 494, т. 10 КЗ изрично се изключват от застрахователното покритие всички разноси и лихви извън тези по чл. 429, ал. 2 и ал. 5 КЗ при спазване на условията по чл. 429, ал. 3 КЗ, т.е. не се покриват лихви за периода от датата на деликта до датата на уведомяване на застрахователя.

Разликата в периодите по отношение на дължимото спрямо увреденото лице обезщетение за забава от делинквента на основание чл. 86 вр. чл. 84, ал. 3 ЗЗД и от застрахователя по застрахователния договор се извежда не само с оглед изричното правило на чл. 429, ал. 3, изр. 2 КЗ, но и предвид въведената с новия КЗ абсолютна процесуална предпоставка за предявяване на прекия иск на увреденото лице спрямо застрахователя на делинквента по застраховка «Гражданска застраховка» на автомобилистите на основание чл. 498, ал. 3 вр. чл. 432, ал. 1 КЗ - отправянето на писмена застрахователна претенция спрямо застрахователя по реда на чл. 380 КЗ.

След предявяване на претенцията по чл. 498 КЗ за застрахователя е налице нормативно предвиден срок за произнасяне по чл. 496 КЗ, като непроизнасянето и неизплащането в срок на застрахователно обезщетение е свързано с: 1/ изпадане на застрахователя в забава – чл. 497, ал. 1, т. 1 и т. 2 КЗ, в който случай той дължи лихва за собствената си забава, и 2/ с възможност увреденото лице да предяви пряк иск срещу застрахователя в съда на основание чл. 498, ал. 3 вр. чл. 432, ал. 1 КЗ.

Предвид така изложеното се налага извод, че в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ в застрахователната сума по чл. 429 КЗ /в сила от 01.01.2016 г./ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лице обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя, респ. предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя, а не и от момента на увреждането /в този смисъл Решение № 128/04.02.2020 г. по т.д. № 2466/2018 г. по описа на ВКС, ТК, I т.о./

Процесното ПТП е реализирано на 14.12.2022 г. Ищецът е заявил писмена претенция пред застрахователя на 27.03.2023 г. С оглед изложеното по-горе за периода от датата на деликта 14.12.2022 г. до предявяване на претенцията пред застрахователя обезщетението за забава върху обезщетението за претърпените от ищеца вреди се дължи от делинквента на основание чл. 86 ЗЗД, но не се покрива от застрахователното обезщетение, дължимо от застрахователя на основание застрахователния договор, като на основание чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ застрахователят следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на делинквента за дължимата лихва за забава от датата на предявяване на претенцията от увреденото лице, т.е. от 27.03.2023 г., а след изтичане на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ и при липса на произнасяне и плащане на обезщетение от застрахователя, дължи законната лихва върху обезщетението за имуществени вреди за собствената си забава /каквто е и процесния случай/. Ето защо за периода от 11.05.2023 г. до окончателното изплащане на обезщетението за претърпените имуществени вреди искането за заплащане на обезщетение за забава е основателно, доколкото се претендира лихва за самата забава на застрахователното дружество, предвид липсата плащане на обезщетение от застрахователя в срока по чл. 496, ал. 1 КЗ.

По отношение разпределението на отговорността за разноси в настоящото производство:

Предвид изхода на спора право на разноси в настоящото производство

имат и двете страни в производството.

От страна на ищеца се претендират разноски за заплатена държавна такса в размер на 90,40 лева, за заплатен депозит за вещо лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебна автотехническа експертиза в размер на 100 лева, за заплатен депозит за вещо лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-медицинска експертиза в размер на 100 лева, за депозит за свидетели при режим на призоваване в размер на 50 лева и за адвокатско възнаграждение за предоставени на ищеца безплатна правна защита и съдействие в настоящото производство.

Видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие от 03.10.2023 г., сключен между Р. А. Г. ЕГН: ***** и адвокат С. К. Николова, за изпълнение на възложената работа адвокатът ще осъществява безплатна правна помощ на възложителя на основание чл. 38, ал. 1 от Закон за адвокатурата. Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗА, когато адвокатът е оказал безплатна правна помощ, при постановяване на благоприятно решение по спора за представлявания, съдът осъжда насрещната страна да заплати на адвоката възнаграждение в размер, не по-нисък от предвидения в наредбата на Висшия адвокатски съвет по чл. 36, ал. 2 ЗА. Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1 от Закон за адвокатурата вр. чл. 7, ал. 7 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в полза на адвоката предоставил на ответника безплатна правна защита в настоящото производство, следва да се определи възнаграждение в размер на 1200,00 лева.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът ЗД „*****“ АД, ЕИК: *****, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца Р. А. Г. ЕГН: *****, сумата от 281,77 лева, представляваща разноски в производството пред СРС, съразмерно на уважената част от иска.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1 от Закон за адвокатурата вр. чл. 7, ал. 7 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ответникът ЗД „*****“ АД, ЕИК: *****, следва да бъде осъден да заплати в полза на адвокат С. К. Николова, сумата от 1164,34 лева, представляваща разноски в производството пред СРС, съразмерно на уважената част от иска.

От страна на ответника се претендират разноски за депозит за свидетели при режим на призоваване в размер на 50 лева и за адвокатско възнаграждение. С определение, постановено в проведеното на 25.03.2024 г. открито съдебно

заседание по делото, съдът се е разпоредил внесения от ответника депозит за свидетел при режим на призоваване да се възстанови на ответника по посочена от него банкова сметка, доколкото същият депозит не е използван в производството.

Съгласно задължителните за съдилищата тълкувателни разяснения, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС само, когато е доказано извършването на разноси в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. Ето защо и доколкото по делото не са представени доказателства, че претендираните от ответника разноси за адвокатско възнаграждение в настоящото производство са действително извършени, то и такива не следва да му бъдат присъждани в производството.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд сумата от 776,26 лева, представляваща държавна такса и разноси в производството по гр.д. № 56802/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от иска, доколкото ищцата Р. А. Г. ЕГН: ***** е била частично освободена от заплащане на държавна такса и разноси в настоящото производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „*****“ АД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. "***** № 67А да заплати в полза на Р. А. Г. ЕГН: *****, с адрес: гр. С., *****, на основание чл. 493, ал. 1 КЗ вр. чл. 432, ал. 1 КЗ, сумата от **9470,00 лева**, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди /извършени разходи за лечение и възстановяване/, в резултат от причинени травматични увреждания, вследствие от ПТП, реализирано на 14.12.2022 г., около 13:25 часа, в гр. С., на кръстовището на ул. Й. ** и ул. ***, по вина на водача на лек автомобил ** МЛ320 ЦДИ, рег. № ****, чиято „Гражданската отговорност“ на автомобилистите е била застрахована при ответното дружество към датата на произшествието, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 11.05.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 493, ал. 1 КЗ вр. чл. 432, ал. 1 КЗ за разликата над уважения размер от 9470,00 лева до пълния предявен размер от 9760,00 лева.

ОСЪЖДА ЗД „*****“ АД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление:

гр. С., бул. "**** № 67А да заплати в полза на Р. А. Г. ЕГН: *****, с адрес: гр. С., *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **281,77 лева**, представляваща разноси в производството пред СРС, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА ЗД „****“ АД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. "**** № 67А да заплати в полза на адвокат С. К. Николова с адрес: гр. С., ***, ет. 3, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1 от Закон за адвокатурата вр. чл. 7, ал. 7 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от **1164,34 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ и съдействие на Р. А. Г. ЕГН: ***** в производството по гр.д. № 56802/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

ОСЪЖДА ЗД „****“ АД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. "**** № 67А да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от **776,26 лева**, представляваща държавна такса и разноси в производството по гр.д. № 56802/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____